

Het IE-Diner 2016: Over de drie lagen van aannemelijkheid...

Door Lotte Anemaet, Vrije Universiteit Amsterdam, 29 januari 2016, Amsterdam.

Het was een mooie avond gisteren in ‘De Industriële Groote Club’. Het was echter niet zomaar een avond. Het jaarlijkse IE-Diner, u vast wel bekend, ieder jaar stevast gehouden op de laatste donderdag in januari, zal mogelijk in een nieuwe jasje worden gestoken. Mogelijk op een andere plek – iets wat Douwe Linders overigens niet zal betreuren. Hoe kun je nu anno 2016 nog gaan dineren op een plek waar ze hun eigen naam niet eens correct kunnen spellen, verplicht wordt om dassen te dragen en mocht je deze heel toevallig vergeten zijn, een gevreesde leendas wordt aangeboden? Dat riekt toch echt naar verandering voor een succesvol tiende jasje-dasje-event dat aannemelijkerwijs volgend jaar geen jasje-dasje-event meer zal gaan heten. Twee spelfouten in één naam. Weg met die oubolligheid als het aan Douwe Linders ligt. En nee, kom nu niet met kritiek over mijn eigen naam ‘Deikwijs’. Oubollig? Tuurlijk niet. Het is goed mogelijk dat u volgend jaar geen stropdas hoeft te dragen, alhoewel dat niet betekent dat u geen das hoeft te dragen. Er zal misschien ook gedanst worden, verzucht ons de ceremoniemeester Toon Huydecoper ons toe. Maar hoe wetenschappelijke verhandelingen met dansen gecombineerd gaan worden, geprevel over rechten terwijl de hoge IE-community danst, is nog niet geheel duidelijk.

De ceremoniemeester Toon Huydecoper was ontroerd – tranen sprongen in de ogen bij de herinnering van een arrest over de drie niveaus van aannemelijkheid bij een IE-beslag. Zijn kleinkinderen zijn er zot op; iedere avond vragen ze opa of ze de drie lagen van aannemelijkheid nog eens mogen horen, vertrouwt Huydecoper ons met lede ogen toe. Maar terug naar die lagen van aannemelijkheid. Hoe aannemelijk is het IE-recht eigenlijk? Bestaat het wel? Eén ding is zeker als we uit een niet-juridische bron mogen citeren. ‘De kans dat ik al drie jaar dood ben is kleiner dan de kans dat ik de negentig jaar zal halen’, aldus cabaretier Herman Finkers. Het ene is heel onaannemelijk, het andere...

Dan Stef van Gompel. Het thema ligt eigenlijk voor de hand. Auteursrecht op smaak. Moeten we dat willen? En kan het eigenlijk? Het publiek was wat terughoudend. Mogelijk was het bedwemd door de vertwijfelende woorden van Stef van Gompel. Auteursrecht op smaak? Dat wordt best lastig. Het is een manier om van iets te genieten. En dat deden we die avond. Heerlijke wijn met een verbluffende wortelcake. Als dat geen eigen oorspronkelijk karakter oplevert en een persoonlijk stempel van de maker? Stef van Gompel onthult ons dat hij zowel een potje Heksenkaas als een potje Witte Wievenkaas heeft gekocht en ook nog eens het recept heeft opgezocht en uitgevoerd. Uitkomst? Allebei lekker. Lastig hoor die de vaststelling van EOK PS. En hoe gaat de praktijk het auteursrecht eigenlijk handhaven? Stichting Brein als smaakpolitie. Een smaakvol vooruitzicht.

En natuurlijk was er ook een Belg uitgenodigd: Paul Maeyaert. We zitten niet voor niets in de Benelux. Paul Maeyaert was wat verbaasd toen hij gevraagd werd om een tafelspeech te geven. Een tafelrede wordt namelijk in België voornamelijk in de huiselijke kring gehouden ver weg van het auteursrecht. Wel kennen ze in België het woord ‘tafelspringer’. Mogelijk waren er daar een aantal van aanwezig onder dit selecte IE-gezelschap. Paul Maeyaert vertelde dat hij het gevoel had dat de Benelux een beetje de pedalen kwijtraakt. We hebben immers eigenlijk slechts drie echte ambassadrices in de Benelux: Hanne, Marthe en Klaasje van de nieuwe K3. En wat moeten we met al dat gedoe over die pumps met rode zolen van vierhonderd euro? Wat hem betreft: ‘De Benelux is dood, lang leve de Benelux!’

De taalgrappen waren die avond de wereld nog niet uit. Na dit retorisch hoogstandje kwam een nog veel betere: ‘I am AMI. Am I?’, de titel van de tafelrede van Marcel de Zwaan. Waar zijn jullie schrijvers? Kom op nou! Volg een masterclass en ga schrijven was de boodschap. Er is genoeg te vertellen over het auteursrecht. Wij zorgen wel voor de mooie plaatjes in het tijdschrift (net als de IER). Nou, schrijven is voor Willem den Hertog geen punt. Zacht geprevel over de gastvrouw, de godin van de avond, ontbrak dan ook niet. En natuurlijk, Dirk Visser stond in alle nederigheid een pleidooi te houden voor de VIEPA. Als u lid wordt, dan wordt u persoonlijk opgebeld. Bent u nog geen lid? Gregor Vos, de vleesgeworden PR-man zal na deze avond weer vijftien extra leden op zijn conto mogen schrijven. Althans, dat lijkt zeer aannemelijk.